

CRÍTICA

Josep Maria Pou, emocionat, amb la seva companyia, es va acomiadar rebent ovacions del públic que omplia la platea. / DAVIDRUANO

RETRAT FAMILIAR ESQUINÇAT

Mercè Boladeras i Alegre
Periodista

“El pare”
15 d'abril
Teatre Principal

JOSEP MARIA POU, ROSA RENOM,
VICTÒRIA PAGÉS, JOSEP JULIEN,
PEP PLA I MIREIA ILLAMOLA

Hi ha molta literatura que explica la vida quotidiana, però no tota ho fa de manera que t'atrapi i t'arribi a l'ànima. Per a qui escriu, aquest és el cas de l'obra “El pare”, de l'autor francès Florian Zeller, de qui el gran actor Josep Maria Pou n'ha fet una adaptació teatral i representa amb gran èxit, acompanyat d'un sòlid elenc, com Rosa Renom, Victòria Pagés, Josep Julien, Pep Pla (de Terrassa) i Mireia Illamola. Tots

ells sota la direcció de la saviesa de Josep Maria Mestres. “El pare”, ara de gira, va arribar el dissabte al Teatre Principal i va reafirmar la seva notorietat. El mateix Pou, emocionat, amb la seva companyia, s'acomiadava rebent ovacions del públic que omplia la platea i fins al primer pis de l'equipament.

Fins i tot va haver-hi persones que es van aixecar per premiar un text i una interpretació amb un deu de nota. Començant, és clar, per Pou que fa un treball d'excel·lència donant vida a un pare afectat de demència que no vol reconèixer que la pateix.

L'actor i mestre d'actors sempre ha tingut la mirada posada en aquelles obres amb bona lletra que són capaces de sacsejar els sentiments i que han

triomfat arreu d'Europa.

En aquest cas, s'ha fixat en “El pare”, de Florian Keller, que va obtenir el premi Molière 2014 i que va ser aclamada de seguida que va pujar als escenaris, especialment a Londres, i que anys més tard, el 2020, va traspasar a la gran pantalla (Keller també és director de cinema).

Què explica “El pare”? Doncs, la història de l'Andreu, un home de 76 anys, culte, sorneguer i tossut, que està perdent la memòria, però es resisteix a acceptar cap tipus d'ajut i rebutja totes les cuidadores que la seva filla, Anna, intenta contractar. A mesura que tracta de donar sentit a les seves circumstàncies, l'Andreu comença a dubtar dels seus éssers estimats, de la seva mort i de la seva pròpia realitat.

El duel que mantenen el pare i la filla és un estira-i-arrotonsa constant

“El pare” té les actuacions del terrassenc Pep Pla i de la sabadellenca Rosa Renom

La seva història, doncs, ens toca la fibra. Tots podem tenir un Andreu molt proper i fins i tot acabar com l'Andreu. El més interessant d'aquest relat és la forma com s'explica perquè no és lineal sinó que cavalca el present amb el passat i el futur. I en aquest anar i venir, descobrim que el nostre protagonista no ha pogut superar el dol per la mort d'una filla que contínuament se li apareix com una ombra. I que ell desitja vestir-se, posar-se el rellotge que sempre oblidava, i continuar endavant fent la seva com si no passés res.

Però la memòria, la pèrdua de memòria, juga males passades i deixem de ser com érem. L'Andreu pot pensar que, tot plegat, és un malson, però la seva filla Anna se'n preocupa i se n'ocupa. Les solucions són les que cerca la majoria. Primer cal parar el cop portant el pare a casa, contractar una cuidadora i més endavant, si les coses es torcen a pitjor, fer l'ingrés a una residència.

El duel que mantenen pare i filla és un estira-i-arrotonsa constant en el que, a voltes, veiem un Andreu i una filla que s'imposen i d'altres que cauen derrotats. De vegades, el que diu el pare està carregat d'ironia i fa somriure i d'altres denota un dramatismisme que fa entristir. Paraules que es veuen reforçades per mirades veudes, gestos immòbils i silencis.

Hem estat seguidors de bona part de la trajectòria de Pou i val a dir que en aquesta obra en fa una interpretació que és una meravella perquè es mostra amb total naturalitat. Aquest actor, amb una presència que imposa per la seva veu i físic, fa un pare emotiu i sensible però tenint molt clar on estan els límits per no caure en la llàgrima fàcil.

Li dona la rèplica Rosa Renom que dibuixa una filla protectora però a la vegada fràgil i sensible. Ells dos es rodegen dels actors Victòria Pagés, Pep Pla, Josep Julien i Mireia Illamola amb un paper més secundari però essencial per completar aquest retrat familiar desdibuixat de llum i ombres.